

Του **Γιώργου Παυλόπουλου**

«Διαφωνώ με αυτό που λες, αλλά θα υπερασπιστώ μέχρι θανάτου το δικαίωμά σου να το λες». Η φράση μπορεί να μην ανήκει στον Βολταίρο, όπως λανθασμένα πιστεύουν ορισμένοι (διατυπώθηκε το 1906 από τη Βρετανίδα συγγραφέα Έβελιν Μπέατρις Χολ, στο έργο της «Οι Φίλοι του Βολταίρου»), ωστόσο δεν πάυει να αποτελεί σύμβολο του Διαφωτισμού, του σύγχρονου ευρωπαϊκού και εν γένει δυτικού πολιτισμού και, βεβαίως, της ελευθερίας στην έκφραση και τη σκέψη. Την επικαλούνται, άλλωστε, συχνότατα γνωστοί και άγνωστοι ταγοί του πολιτικού συστήματος, στην Ελλάδα και το εξωτερικό, στα ΜΜΕ, τις δημόσιες εμφανίσεις τους και τις ιδιωτικές τους συζητήσεις, όταν θέλουν να επιχειρηματολογήσουν υπέρ του διαλόγου και κατά της βίας. Αλλά και να καταγγείλουν τα διάφορα ολοκληρωτικά καθεστώτα, τώρα ή στο παρελθόν, που δεν επιτρέπουν στους πολίτες, τους διανοούμενους και κάθε άνθρωπο να εκφραστεί ελεύθερα, ρίχνοντάς τον στη φυλακή, την εξορία ή το εκτελεστικό απόσπασμα.

Όλα αυτά, όμως, δεν μέτρησαν για την κυβέρνηση και εκείνα τα μέλη του ελληνικού κοινοβουλίου (όπως στο παρελθόν του γερμανικού και του γαλλικού) που αποφάσισαν να πουν «ναι» στην ποινικοποίηση της άρνησης του Ολοκαυτώματος των Εβραίων κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο -και μαζί, της γενοκτονίας των Αρμενίων, των Ποντίων και κάθε άλλης που έχει αναγνωριστεί επισήμως από τη Βουλή. Έτσι, με την ψήφο τους, έφεραν ένα ακόμη βήμα πιο κοντά την επιστροφή στον Μεσαίωνα -όταν η παντοδύναμη Εκκλησία αφορίζε και έστελνε στην πυρά τους αρνητές της εξουσίας της, του θεού, τις «μάγισσες» και του... αξιώματος ότι ο ήλιος και ολόκληρο το σύμπαν γυρίζουν γύρω από τη γη.

Να εξηγηθούμε: το Ολοκαύτωμα είναι γεγονός, ένα ανείπωτο και ανατριχιαστικό κατά συρροή έγκλημα κατά της ανθρωπότητας από τη χιτλερική Γερμανία (της οποίας, παρεμπιπτόντως, οι νοσταλγοί κάνουν κουμάντο στο Κίεβο, με τη στήριξη της Ε.Ε. και των ΗΠΑ...). Όπως γεγονός είναι όλες οι σφαγές που έχουν γίνει στη μακρά ανθρωπίνη ιστορία και για διάφορους λόγους, κυρίως όμως ως μέσο για την απόκτηση ισχύος, πλούτου και την εδραίωση αντιδραστικών από τη φύση τους καθεστώτων, των οποίων ο κατάλογος είναι πολύ μακρύς.

Άλλο αυτό, όμως, και άλλο η ποινικοποίηση της διαφορετικής άποψης. Άλλο η δίωξη όσων συμμετέχουν ενεργά σε τέτοιου είδους αποτρόπαιες πράξεις και άλλο η απαγόρευση της οποιας θεωρίας τους. Η διαφορά είναι όπως της μέρας με τη νύχτα -και είναι ξεκάθαρο ότι όσοι στηρίζουν τέτοιες ακραία αντιδραστικές ρυθμίσεις δεν το κάνουν κυρίως από άγνοια ή αφέλεια. Επιδιώκουν, με «όχημα» τη σιωπηρή συναίνεση μεγάλου τμήματος των κοινωνιών σε ένα τόσο προφανές ζήτημα όσο το Ολοκαύτωμα, να ανοίξουν τον δρόμο ο οποίος θα οδηγήσει κάθε άποψη που αντιτίθεται στο εκάστοτε «πολιτικώς ορθόν» στην πυρά της χλεύης, των εξοντωτικών προστίμων, της φυλακής.

Οι ηγεσίες των Βαλτικών χωρών και της Ουκρανίας, για παράδειγμα, δεν θα διστάσουν να ποινικοποιήσουν την άρνηση των εγκλημάτων του «κομμουνισμού» ή ακόμη και της Ρωσίας. Οι φανατικοί του Ισλάμ θα κάνουν κάτι αντίστοιχο -το κάνουν ήδη, άλλωστε, με τους αποκεφαλισμούς και τις εκτελέσεις- για όσους δεν δέχονται το δικό τους σκοταδιστικό δρόμο. Οι δε ανά τον κόσμο τρομονόμοι θα αξιοποιούνται τελικά για να διώκουν όσους τολμούν να μιλούν για την ανάγκη αντίστασης και ανατροπής αποδεδειγμένα απάνθρωπων πολιτικών.

Οι ισχυροί και κυρίαρχοι, πολύ απλά, θα έχουν έτσι το δικαίωμα να βγάζουν εκτός νόμου όποιον τους αρνείται τα κεκτημένα τους και αμφισβητεί το πώς γράφουν την ιστορία.

Πηγή: [ΗΜΕΡΗΣΙΑ](#)